

однак не наводить випадки та умов застосування зброї до цивільних повітряних суден [4].

Отже, підсумовуючи викладене вище, необхідно вказати, що міжнародним правом обмежено право держав застосовувати зброю до цивільних повітряних суден в польоті, що ґрунтується на обов'язках: забезпечити безпечну навігацію цивільної авіації, не застосовувати зброю до цивільних об'єктів та вдаватися до перехоплення повітряного судна тільки як виключний захід, а до цього вдаватися до попередження повітряного судна про допущені ним порушення та вимагати їх найскорішого припинення.

Література

1. Міжнародне право: Основні галузі: підручник / за ред. В.Г. Буткевича. Київ: Либідь. 2004. 816 с.

2. Конвенція про боротьбу з незаконними актами, спрямованими проти безпеки цивільної авіації від 23 верес. 1971 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_165 (дата звернення: 12.03.2020).

3. Протокол, що стосується зміни Конвенції про міжнародну цивільну авіацію (укр/рос) від 10 трав. 1984 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_423 (дата звернення: 12.03.2020).

4. Повітряний кодекс України від 19 трав. 2011 р. № 3393-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3393-17> (дата звернення: 12.03.2020).

УДК 378.147 (043.2)

Караульщик Л.Г., студентка,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Головка С.Г., к.і.н., доцент

ПРАВОВИЙ СТАТУС ЗАКЛАДУ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Правовий статус закладу вищої освіти визначається базовим та спеціальним законодавством України у галузі освіти. Основною метою діяльності закладу вищої освіти є забезпечення умов, які необхідні для отримання особою вищої освіти, підготовка фахівців для України.

Основними завданнями закладу вищої освіти є провадження на високому рівні освітньої діяльності, яка забезпечує здобуття особами вищої освіти відповідного ступеня за обраними ними спеціальностями; провадження наукової діяльності шляхом проведення наукових досліджень і забезпечення творчої діяльності учасників освітнього процесу, підготовки наукових кадрів вищої кваліфікації і використання отриманих результатів в освітньому процесі; участь у забезпеченні суспільного та економічного розвитку держави через формування людського капіталу; формування особистості шляхом патріотичного,

правового, екологічного виховання, утвердження в учасників освітнього процесу моральних цінностей, соціальної активності, громадянської позиції та відповідальності, здорового способу життя, вміння вільно мислити та самоорганізовуватися в сучасних умовах; забезпечення органічного поєднання в освітньому процесі освітньої, наукової та інноваційної діяльності; поширення знань серед населення, підвищення освітнього і культурного рівня громадян; налагодження міжнародних зв'язків та провадження міжнародної діяльності в галузі освіти, науки, спорту, мистецтва і культури тощо [1].

Заклад вищої освіти може діяти в одному з таких статусів, а саме: бюджетна установа; неприбутковий заклад вищої освіти; прибутковий заклад вищої освіти [2]. Він може бути засновником або співзасновником інших юридичних осіб, які провадять свою діяльність відповідно до напрямів навчально-науково-виробничої, інноваційної діяльності закладу вищої освіти та/або забезпечують виконання його статутних завдань. ЗВО державної, комунальної та приватної форм власності мають рівні права у провадженні освітньої, наукової та інших видів діяльності.

Такі заклади діють на підставі власних статутів, які мають містити повне найменування із зазначенням типу закладу вищої освіти, його правосуб'єктність, місцезнаходження, дату прийняття рішення про його утворення; концепцію освітньої діяльності закладу вищої освіти; права та обов'язки його засновника та керівника; порядок обрання представників до органів громадського самоврядування; порядок реорганізації та ліквідації закладу тощо. Структура, склад, порядок роботи і повноваження органів управління, робочих і дорадчих органів, органів громадського та студентського самоврядування, наукових товариств, процедури обрання чи призначення керівників закладу та його підрозділів у приватному ЗВО можуть визначатися Статутом закладу без дотримання вимог цього закону.

В Україні на сучасному етапі діють заклади вищої освіти таких типів: університети (класичні, технічні, технологічні, педагогічні, фізичного виховання і спорту, гуманітарні, богословські (теологічні), медичні, економічні, юридичні, фармацевтичні, аграрні, мистецькі, культурологічні тощо); академії, інститути (галузеві); коледжі. Університетам, академіям та інститутам незалежно від форми власності відповідно до законодавства може бути надано статус національного за визначний внесок у розвиток вищої освіти, науки та культури України. Цей статус відображається в офіційній назві відповідного закладу вищої освіти (до прикладу, Національний авіаційний університет).

Свою діяльність заклади вищої освіти провадять на принципах автономії та самоврядування; розмежування прав, повноважень і відповідальності засновника, державних органів та органів місцевого самоврядування, до сфери управління яких належить заклад вищої освіти,

органів управління закладу вищої освіти та його структурних підрозділів; незалежності від політичних партій, громадських і релігійних організацій (крім закладів вищої духовної освіти). Заклади вищої освіти мають рівні права, що становлять зміст їх автономії та самоврядування. Вони мають право розробляти та реалізовувати освітні (наукові) програми в межах ліцензованої спеціальності; самостійно визначати форми навчання та форми організації освітнього процесу; обирати типи програм підготовки бакалаврів і магістрів; формувати та затверджувати власний штатний розпис відповідно до законодавства. А також ЗВО можуть самостійно розробляти та запроваджувати власні програми освітньої, мистецької, наукової, науково-технічної та інноваційної діяльності; утворювати заклади загальної середньої освіти за погодженням з органами місцевого самоврядування; виступати засновниками закладів професійної (професійно-технічної), фахової передвищої освіти, коледжів; брати участь у роботі міжнародних організацій.

Крім того, заклади вищої освіти мають низку обов'язків, а саме: вживати заходів, у тому числі шляхом запровадження відповідних новітніх технологій, щодо запобігання та виявлення академічного плагіату в наукових роботах наукових, науково-педагогічних, педагогічних, інших працівників і здобувачів вищої освіти; мати і розвивати внутрішню систему забезпечення якості освіти; створювати необхідні умови для здобуття вищої освіти особами з особливими освітніми потребами; оприлюднювати на офіційному веб-сайті, на інформаційних стендах інформацію про реалізацію своїх прав і виконання зобов'язань; здійснювати освітню діяльність на засадах студентоцентрованого навчання [1].

Таким чином, у цілому сформовано правові норми, які регламентують та стимулюють інноваційний розвиток закладів вищої освіти. Вітчизняне законодавство в галузі освіти визначає значною мірою тенденції розвитку закладів вищої освіти, його прогностична спрямованість забезпечить узгодженість стратегічних цілей і пріоритетів державної політики та практичних механізмів їх реалізації.

Література

1. Про вищу освіту: Закон України від 01 лип. 2014 р. № 1556-VII. URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1556-18> (дата звернення: 22.04.2020).
2. Про освіту: Закон України від 05 верес. 2017 р. № 2145-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2145-19> (дата звернення: 22.04.2020).